

[Knud Lind]

andre ikke virker som noget stort beløb i erstatning.

Når vi taler om erstatning, vil jeg tillade mig at gøre en enkelt bemærkning om domstolenes udmåling af erstatning. Man får til tider det indtryk, at dommerne med lys og lygte leder efter en juridisk spidsfindighed for at undgå at give erstatning, f.eks. i civilretlige sager, hvor kommunale og offentlige instanser er sagsøgt af enkelte borgere. Man mærker et ubevidst plus til den offentlige kasse i dommernes fastsættelse af erstatningsbeløbet.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at jeg har erfaret, at de pådømte sagsomkostninger langt fra er tilstrækkelige, og jeg mener derfor, at der bør ske en kraftig justering for så vidt angår sagsomkostningerne. Borgere, som ikke har en retshjælpsforsikring, er ilde stedt, fordi erstatningsbeløbet aldrig dækker de faktiske advokat- og retsomkostninger. Billighedsprincippet lever således lige så godt i domstolenes regie som i erstatningsnævnet.

Jeg mener i øvrigt, at syns- og skønsmandsordningen bør laves om, således at de sagkyndige bliver en slags domsmænd i civilretlige sager.

Vi kan i øvrigt tiltræde VS' forslag.

(Kort bemærkning).

Lis Møller (KF):

Nu skulle hr. Knud Lind jo være mere sagkyndig hvad politiet angår, men jeg fulgte den kvinde igennem 2 år, både ved politiet og i retten, og politiets forklaring var, at det antagelig var en professionel sædelighedsforbryder, og jeg har det skriftligt. Efter beskrivelsen kendte politiet også manden og kunne altså anholde ham efter kort tids forløb.

Nør Christensen (CD):

Af de bemærkninger, der følger dette forslag, fremgår det, at det var med stor betænkelighed, at man i første omgang valgte billighedsprincippet, således at erstatning ydes efter en rimelighedsvurdering. Det er naturligt, at man er på vagt, når udtrykket »billighedsprincip« anvendes, men det reelle er vel, at den erstatning, som staten yder, skal være rimelig. Man kan vel sige, at det ikke må blive en »forretning«.

Den økonomiske udvikling i Danmark er ikke siden 1976 blevet bedre, og vi må som

udgangspunkt være på vagt over for enhver udgift. Må jeg understrege, at dette ikke er udtryk for en negativ holdning, det er kun udtryk for påpasselighed med udgifterne.

Desværre er der ikke talmæssige oplysninger til opklaring af problemernes omfang. Derfor vil jeg udtrykke glæde over, at der nu er iværksat en undersøgelse, så vi, når undersøgelsen foreligger, kan få et bedre vurderingsgrundlag. Justitsministeriet har tidligere givet udtryk for, at erstatningsspørgsmålet kan administreres af domstolene – dette fremgår af bemærkningerne – og videre tales der om bilighedsordning af overvejende social karakter. Netop »social karakter« finder jeg vigtigt med henvisning til mine indledende bemærkninger om, at det bliver en »forretning«.

Derfor mener jeg, at vi måske i udvalget bør drøfte, om man fra statens side i højere grad kunne tænkes yderligere at tilbyde øget hjælp i form af psykiatrisk behandling og ophold på kurcentre osv. Det er vel det væsentligste for den pågældende, at han/hun så lempeligt som muligt kan komme sig. Det er det væsentligste både for den, der har været udsat for forbrydelsen, og for samfundet, at der hjælpes, og det er vigtigere, at der kan behandles så godt som muligt, fremfor at man får et eller andet kontantbeløb i lommen.

Sammenfattende kan jeg sige, at vi først og fremmest ønsker øget hjælp til den enkelte, og vi afventer udvalgsbetænkningen, idet jeg her til afslutning vil bekræfte, at vi vil stille os positivt under udvalgsarbejdet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Justitsministeren meddelte, at han fandt det rimeligt og havde bedt om, at kommissoriet for det udvalg, der skal nedsættes, også kom til at omfatte spørgsmålet om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Nu kan et udvalg, hvis det skal blive færdigt på rimelig kort tid, ikke nå at tage sig af alting, og jeg må sige, at det forslag fra venstres ordfører, hr. Bjørn Elmquist, var klart og virker hurtigt. Jeg kan ikke se, at vi i udvalget ikke meget hurtigt skulle kunne enes om at henstille til justitsministeren, at han lader et par embedsmænd i departementet undersøge, hvad der er sket, siden loven blev indført, hvilken praksis der har dannet sig, sådan at vi kunne